

Milan Taritaš

Šum šumi

Šuma je puna
šuma.
Šumi
u šumi
šum
leptira,
živahnog žira
hrastove grane
uznjihane.
Lahor trčkara
krošnjama četinaru.
A kad se umori vjetar
i šuma postane tiša
– prokapa kiša.
Novi šum
u šumi
romoni
zvoni
brboni
i potočić se stvori
pa šumori, šumori.
A onda i kiša
utiša
da ne promoči
srnu i lane.
Sunce se prospe
u snopovima pruga
i lišće oboji
– duga.
Šuma je puna šuma
od kapljica
s iglica
od potoka
bistrooka
i od ptica
letjelica.
Šumom šumi
šum.

Grigor Vitez

Što mi se tužio hrast

Kad mi ljudi dođu blizu,
Kao da me pogledima grizu:
Dođu sa sjekirom ili pilom,
Jeza mi prođe i najtanjom žilom!
Oni bi htjeli da ja budem kakva mrtva
stvar,
Da budem stol, krevet il ormar
Ili vrata,
Ili prozor s trećeg kata,
Ili kakva glupa klupa.
Oni se svašta sjete:
Metnu me u parkete
I po meni gaze,
Kao da sam ja komad njihove staze.
Ili hoće da budem bure
I da iz mene pića cure,
Ili me pale, da se na meni griju
(A to je najgori od jada sviju!)
A ja najviše volim u šumi šumiti,
Volim gusta hladovina biti,
Volim vjeverice kriti,
Volim ljuljati ptice i gnijezda
I noću brojati jata zvijezda